

РЕШЕНИЕ

№ 21

гр. В.П., 29.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКИ ПРЕСЛАВ, III СЪСТАВ, ГО, в публично заседание на осми януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Соня Анг. Стефанова

при участието на секретаря Жения С. Проданова
като разгледа докладваното от Соня Анг. Стефанова Гражданско дело № 20233610100076 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени положителни установителни иски претенции с иск с правно основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 342 от ТЗ, вр. чл. 92, вр. чл. 79 от ЗЗД, депозирани от „Й.Б.“ ЕАД, представлявано по закон от М.С. и Д.К.К. срещу Д. М. И. за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищцовото дружество следните суми в общ размер от 412,58 лева, от които: 121.33 лева, представляваща дължими и незаплатени месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги, по договори за мобилни услуги, дължими за периода от 20.08.2020г. до дата 19.11.2020 год. и 291.25 лева, представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от дата 14.08.2020 г. за мобилен номер 359890425617, от които 93.44 лева, представляваща стойността на 3 месечни абонаментни такси и 197.81 лева, представляваща неустойка за предоставено за ползване устройство Huawei P40 Lite E 64 GB Dual Blue, с отстъпка от стандартната цена, съгласно т.7 от договора за мобилни услуги от дата 14.08.2020 год., ведно със законната лихва за забава, считано от датата на подаване на заявлението по реда на чл. 410 ГПК до окончателното плащане на сумата, както и сторените разноси по заповедното производство, за които суми е издадена заповед № 198 за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 25.07.2022 год., по ч.гр.д. № 381/2022 год. по описа на РС- В.П..

Ищецът излага, че между него (с предишно наименование „Т.Б.“ ЕАД) и ответника бил сключен договор за мобилни услуги от дата 14.08.2020 год. с предпочетен мобилен номер 359890425617, като бил уговорен краен срок на действие до 14.08.2022 год. с предпочетена абонаментна такса Тотал + 29.99лв., с неограничени национални минути и роуминг в зона ЕС, съгласно който е взел мобилно устройство Huawei P40 Lite E 64 GB Dual Blue. Сочи се в исковата молба, че във връзка със сключения договор за мобилни услуги абонатът бил получил устройство с отстъпка от стандартната цена, както следва: 1. Цена в брой или обща лизингова цена с абонаментния план - 229.99лв.; 2. Стандартна цена на устройството - 499.90лв.; 3. Отстъпка от стандартната цена - 269.91лв.

Ищецът допълва, че въз основа на посочения договор ответникът е ползвал предоставяните от Дружеството мобилни услуги, като потреблението е било фактурирано под клиентския номер на абоната №006562409. Навежда твърдение, че за потребените от абоната-ответник услуги за периода от 20.08.2020 год. до 19.11.2020 год. ищецът издал:

- Фактура № 7309981032/20.09.2020г. за отчетния период на потребление 20.08.2020г. - 19.09.2020 год. с дължима стойност за плащане в размер на 55.97лв. за месечни абонаментни такси за потребените от абоната по договора услуги. Дължимата сума била платима в срок 05.10.2020г., като към фактурата е приложено извлечение от потреблението на ползвания мобилен номер.

- Фактура № 7311175928/20.10.2020г. за отчетния период на потребление 20.09.2020г. - 19.10.2020г. с дължима стойност за плащане в размер на 90.02лв. за месечни абонаментни такси за потребените от абоната по договора услуги. Дължимата сума била платима в срок 04.11.2020г., като към фактурата е приложено извлечение от потреблението на ползвания мобилен номер.

- Кредитно известие фактура № 7312564833/20.11.2020г. за отчетния период на потребление 20.10.2020г. -19.11.2020г., с което била редуцирана дължимата сума с 24.66лв., при което задължението от 145.99лв. било намалено до сумата в размер на 121.33 лева. Дължимата сума била платима в срок 05.12.2020г., като към фактурата е приложено извлечение от потреблението на ползвания мобилен номер.

Ищцовото дружество излага, че ответникът не е заплатил стойността на потребените и фактурирани услуги в общ размер от 121.33 лева, което е ангажирало договорната отговорност на абоната по т. 11 от процесния договор за услуги, като във връзка с чл.75, вр.с чл. 19б, в) от ОУ на мобилния оператор, ищецът прекратил едностранно индивидуалните договори на ответника Д. М. И. за ползваните абонаменти и издадал крайна фактура № 7313913629/20.12.2020 год., в която била начислена неустойка за предсрочно прекратяване на договорите за мобилни услуги в размер на 291.25 лева и била включена сумата за потребените мобилни услуги от предходните три отчетни периода в размер на 121.33 лева.

Акцентираща, че ответникът е бил уведомяван за наличните си задължения по реда на чл. 31а от Общите условия. Сочи, че след изтичането на срока за плащане, указан във всяка от издадените месечни фактури и при нерегистрирано плащане на дължимата сума, последователно се ограничават първо изходящите обаждания, впоследствие и входящите обаждания на абоната, като операторът неколкостепенно праща смс - напомняне за налична незаплатена месечна фактура. Твърди, че при нерегистрирано плащане, въпреки напомнянията от страна на Оператора, ползваният телефонен номер е двустранно спрял, за което абонатът е бил уведомен с поредно смс-известяване и му бил предоставен пореден шанс за плащане на дължимите месечни суми.

Обръща внимание, че доколкото е било уговорено между страните дължимите по договора плащания да бъдат платими в определен срок, то сумата става изискуема след изтичането на този срок. Когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му (арг. чл. 84, изр. първо ЗЗД).

Релевираща, че има право да получава в срок всички плащания, дължими от потребителя в уговореното количество и на уговореното място, съгласно чл. 49 от Общите Условия.

Настоява, че съгласно чл. 75 от Общите условия при неспазване на което и да е задължение по част XIII от Общите условия или в случай, че е налице неизпълнение на някое от другите задължения на потребителя има право незабавно да ограничи предоставянето на услугите или при условията на т. 19б буква в) да прекрати едностранно индивидуалния договор с потребителя или да откаже сключване на нов договор с него. На мнение е, че няма задължение да кани закъснелия длъжник да изпълни задължението си, поради което счита, че за него е възникнало потестативното право едностранно да прекрати

договора за мобилни услуги без необходимост да заявява изрично пред абоната намерението си за прекратяване, предвид неколнократните предхождащи напомняния чрез смс-известяване.

Допълва, че датата на деактивация на абонамента се генерира автоматично по вградената електронна система на Оператора при нерегистрирано плащане и наличието на незаплатени суми след изтичането на предвидените в месечните фактури срокове за заплащане и съобразно уговорения краен срок на действие на ползвания абонамент.

Както вече е посочил в обстоятелствената част на исковата молба, ищецът поддържа, че неизпълнението на ответника е обусловило правото му да ангажира договорната отговорност на абоната, съгласно т.11 от Договора, като начисли в крайната издадена фактура неустойка за предсрочно прекратяване на сключения абонамент, формирана от стойността на три месечни абонаменти такси на ползваната програма за ползвания номер от 93.44 лева и сумата от 197.81 лева за възстановяване на част от разликата между стандартната цена на предоставено за ползване устройство Huawei P40 Lite E 64 GB Dual Blue в брой, без абонамент, съгласно ценова листа, действаща към момента на сключване на договора, и заплатената от него при предоставянето му /в брой или съответно обща лизингова вноска/, каквато съответства на оставащия срок на договора.

Ищецът акцентира, че съгласно чл.20 от Общите условия всички услуги се заплащат в зависимост от техния вид и специфика по цени, съгласно действащата ценова листа на Й.. Съгласно чл. 23, б) месечният абонамент осигурява достъп до услугите, за които е сключен индивидуален договор и включва разходите за поддръжка на Мрежата и се предплаща от потребителя ежемесечно, в размери съобразно избрания от потребителя абонаментен план/програма/пакет. По силата на чл. 26 неполучаването на фактура, не освобождава потребителя от задължението му за плащане на дължимата сума. Потребителят отговаря и дължи връщане на оператора и на всякакви допълнителни /извънредни/ разходи, свързани със събирането на вземания, които са присъдени по съдебен ред. Настоява, че съгласно чл. 27 от Общите условия плащането на посочената във фактурата сума се извършва в срока указан на фактурата, но не по-късно от 18 дни след датата на издаването ѝ. При неспазване на срока, потребителят дължи неустойка за забава в размер на законната лихва за всеки ден закъснение.

В заключение заявява, че всички непогасени и изискуеми задължения на ответника са обединени в горепосочената крайна фактура, като към датата на депозиране на исковата претенция претендираната сума не е заплатена от длъжника. Предвид изложените обстоятелства, моли исковата претенция да бъде уважена изцяло. Претендират се сторените в настоящото производство съдебно-деловодни разноски.

В съдебно заседание ищцовото дружество редовно призовано не изпраща представител и не е депозирал становище по отговора на исковата молба.

В срока за отговор ответникът чрез назначения му особен представител е депозирал отговор на исковата претенция, в който взима становище по нейната неоснователност.

Оспорва твърдението, че получил от ищеца твърдяната универсална услуга през периода от 20.08.2020 до 19.11.2020 г. в посоченото в трите фактури количество, параметри и качество.

Противопоставя се на твърдението, че се задължил да плаща цената (продажна или лизингова) на предоставеното устройство, съгласно уговорен погасителен план. Сочи, че представеният договор за мобилни услуги не установява задължение за плащане на каквато и да било цена срещу посоченото в исковата молба вземане/получаване на мобилно устройство.

Ответникът оспорва твърдението, че договорът за мобилни услуги от 14.08.2020 г. бил прекратен едностранно от ищеца преди издаването на крайна фактура № 7313913629 от

20.12.2020 г., както към датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК - 21.07.2022 година. Настоява, че видно и от изрично признатото в исковата молба обстоятелство, ищецът не е отправил до ответника изявление за прекратяване на договора за мобилни услуги. Счита, че съгласно чл. 293, ал. 2 от ТЗ, във всички случаи на прекратяване на търговска сделка е необходимо отправяне на изявление по прекратяването. Акцентира, че в договора и в общите условия не е предвидена форма на изявлението за прекратяване, поради което, на осн. чл. 288 от ТЗ, спрямо прекратяването на този договор намират приложение общите разпоредби на чл. 87, ал. 1 и 2 от ЗЗД, съгласно които, когато договорът е сключен в писмена форма, предупреждението трябва да се направи писмено. Излага, че в исковата молба не са наведени твърдения за отправяне до ответника на писмена покана или изявление за прекратяване на договора преди предявяването на иска (подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК). Сочи, че съгласно чл. 293, ал. 2 от ТЗ, изявлението по сключването, по изпълнението или по прекратяването на търговската сделка е нищожно, ако не е отправено в установената от закон или от страните форма. Счита, че основавайки исковете си за неустойки, поради предсрочно прекратяване на договора, ищецът се позовава на неосъществен факт (предсрочно прекратен договор), поради което и двата иска за установяване на дължимост към 21.07.2022 г. на неустойка се явяват изцяло неоснователни. Предвид всичко изложено, моли исковата претенция да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

В съдебно заседание ответникът чрез назначения му особен представител поддържа отговора на исковата молба и моли исковите претенции да бъдат отхвърлени. Моли да бъде увеличено определеното му първоначално възнаграждение за особен представител на ответника да предвидения в Наредбата минимум.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното от фактическа страна:

Приложен е договор за мобилни услуги от 14.08.2020 г., от който е видно, че "Т.Б." ЕАД (с ново наименование „Й.Б.“ ЕАД) се е задължило да предоставя чрез своята обществена далекосъобщителна мрежа на Д. М. И. мобилни услуги със стандартна месечна абонаментна такса от 29,99 лева, абонаментен план Тотал+ за първите 2 години от договора и 33.99 лева след изтичане на 24 месеца от сключването му. Бил договорен първоначален срок на договора – 24 месеца. При подписване на договора на ответника е било предоставено мобилно устройство Huawei P40 Lite E 64 GB Dual Blue на цена от 229,99 лева в брой или обща лизингова цена, при стандартна цена на устройството 499.99 лева, т.е. с отстъпка от стандартната цена - 269.91 лева.

Потребителят е декларирал, че е запознат с Общите условия на дружеството за предоставяне на мобилни услуги, приложени по делото.

Към договора са приложени ценова листа на абонаментните планове на оператора и декларация-съгласие, в които абонатът е удостоверил, че е получил екземпляр от Общите условия на оператора.

Общите условия на „Й.Б.“ ЕАД за взаимоотношения с потребителите на електросъобщителни услуги са представени от ищеца и се намират в кориците на приобщеното към материалите по настоящото дело заповедно производство.

По делото са приложени фактури №№ 7309981032 от 20.09.2020 год., 7311175928 от 20.10.2020 год., 7312564833 от 20.11.2020 год. и 7313913629 от 20.12.2020 год., издадени от "Т.Б." ЕАД, от които е видно, че на ответника са начислени суми, представляващи такси за потребени услуги и начислена неустойка за предсрочно прекратяване на договори за услуги.

С оглед така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Предявени са обективно кумулативно съединени положителни установителни искиви претенции с правно основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 342 от ТЗ, вр. чл. 79 от ЗЗД и чл. 92 от ЗЗД.

По допустимостта на исковата претенция:

Депозираните в настоящото производство положителни установителни искиве са предявени от „Й.Б.“ ЕАД по реда и в срока по чл. 415, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 от ГПК, на основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, след издаване по негово заявление в качеството му на кредитор срещу ответника Д. М. И. в качеството му на длъжник, на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 198 от 25.07.2022 год. по ч. гр. д. № 381/2022 г. на ВПРС, и след връчване на заповедта по реда на чл. 47, ал. 5 от ГПК. Налице е идентичност на страните по заповедното и по настоящото исково производство. Претендира се установяване на вземания, които съответстват на задължението, посочено в заповедта за изпълнение. Предвид единството на настоящото и заповедното производство, приема, че исковите са допустими.

По основателността на исковата претенция:

Ищецът претендира заплащането на процесните суми с твърдението, че същите са начислени за използвани и незаплатени от ответника мобилни услуги, месечни абонаментни такси, както и неустойка, представляваща сбор от три стандартни месечни абонаментни такси за номера без вкл. ДДС.

Не е спорно, а и от ангажираните писмени доказателства се установи, че страните по делото са страни по валидни двустранни облигационни правоотношения, представляващи търговска сделка по смисъла на чл. 286 от ТЗ, създадена чрез сключване при условията на чл. 298 от ТЗ (търговска сделка при общи условия) на договор за мобилни услуги от 14.08.2020 г., с първоначален срок на договора – 24 месеца, при договорена стандартна месечна абонаментна такса от 29,99 лева, абонаментен план Тотал+ за първите 2 години от договора и 33.99 лева след изтичане на 24 месеца от сключването му.

По силата на същия, ищецът, като доставчик, се е задължил да предоставя на ответника, като потребител, услуги от собствената си мобилна мрежа, срещу насрещно задължение на последния да заплаща цената на тези услуги.

Не е спорно, че с подписването на договора за мобилни услуги от на потребителя е предоставено мобилно устройство Huawei P40 Lite E 64 GB Dual Blue на цена от 229,99 лева в брой или обща лизингова цена, при стандартна цена на устройството 499.99 лева, т.е. с отстъпка от стандартната цена - 269.91 лева.

Спор между страните по делото е налице досежно дължимостта на претендираните от ищцовото дружество парични суми, като ищецът твърди, че абонатът не е изпълнил свои задължения по договорите, като не е заплатил ползвани от него мобилни услуги за периода от 20.08.2020 год. до 19.11.2020 год. Видно от приложените писмени доказателства на ответника е начислена и неустойка за предсрочно прекратяване на договорите в размер на 291,25 лева, тъй като длъжникът не е изпълнил задълженията си, вследствие на което ищецът е прекратил договорите едностранно.

От ангажираните доказателства, в това число извлечения от потреблението на ползвания от ответника мобилен номер, безспорно се установи, че ищцовото дружество е изпълнило задължението си по процесните договори за мобилни услуги като е предоставяло на потребителя договорените мобилни услуги. Същевременно не бяха представени доказателства от ответника в подкрепа на възраженията му.

От събраните доказателства по делото се установи, че ответникът не е изпълнявал своевременно и точно задълженията си по договора за мобилни услуги да заплаща цената на предоставените му услуги, като не бяха ангажирани доказателства от ответника, опровергаващи тезата на ищеца.

Предвид неизпълнението на ответника, ищецът е издал фактури, приложени по делото, от които е видно, че ответникът не е заплатил използвани от него мобилни услуги и месечни абонаментни такси в размер на общо 121,33 лева, формирани както следва: по фактура № 7309981032/20.09.2020г. за отчетния период на потребление 20.08.2020г. - 19.09.2020 год. - сума в размер на 55.97лв. за месечни абонаментни такси за потребените от абоната по договора услуги, по фактура № 7311175928/20.10.2020г. за отчетния период на потребление 20.09.2020г. - 19.10.2020г. - сума в размер на 90.02лв. за месечни абонаментни такси за потребените от абоната по договора услуги. С кредитно известие фактура № 7312564833/20.11.2020г. за отчетния период на потребление 20.10.2020г. -19.11.2020г. е била редуцирана дължимата сума с 24.66лв., при което задължението от общо 145.99лв. по горепосочените 2 фактури е намалено до претендираната в настоящото производство сума в размер на 121.33 лева.

Не са представени доказателства за извършено плащане на потребените мобилни услуги на обща стойност 121.33 лева и при изначална липса на твърдения за този факт, претенцията за тази главница се явява доказана по основание и размер.

Относно претендираната неустойка в размер на 291.25 лева, начислена вследствие предсрочно прекратяване на услуги по договор за Мобилни услуги, същата не следва да бъде присъждана, като съображенията на съда са следните:

За да начисли претендираната неустойка ищцовото дружество се е позовало на чл. 75, чл. 196 от ОУ, чл. 11 от договорите за мобилни услуги. Съгласно чл. 71 от представените Общи условия на "Т.Б." ЕАД за взаимоотношенията с потребителите на мобилни телефонни услуги (с последно изменение от 12.04.2021 год.) потребителят е длъжен да заплаща определените цени по начин и срокове, предвидени в чл. 27 от ОУ. В цитираната клауза е предвидено, че плащането на посочената във фактурата сума се извършва в срока, указан на фактурата, но не по-късно от 18 дни след датата на издаването ѝ, като при неспазване на срока потребителят дължи неустойка за забава в размер на законната лихва за всеки ден закъснение. В чл. 75 от ОУ е посочено, че при неспазване на което и да е задължение по част XIII от ОУ (задължения на потребителите) или в случай, че е налице неизпълнение на някое от другите задължения на потребителя, Yettel има право незабавно да ограничи предоставянето на услугите, или при условията на т. 19б и т. 19в да прекрати едностранно индивидуалния договор с потребителя или да откаже сключване на нов договор с него. Съгласно чл. 19б, в/ от общите условия, ищцовото дружество има право да откаже сключването на индивидуален договор или едностранно да прекрати индивидуален договор срочен или безсрочен, в случай че потребителят не е платил дължими суми след изтичане на сроковете за плащане по индивидуалния договор, съответно общите условия. В приложения договор за мобилни услуги (на стр. 3 от същия) е предвидено, че в случай на прекратяване на договора по вина или по инициатива на потребителя или при нарушение на задълженията му по договора, последният дължи неустойка в размер на сумата от стандартните за съответния абонаментен план месечни абонаменти за всяка една СИМ-карта до края на срока на договора, като максималния размер на неустойката не може да надвишава трикратния размер на месечните абонаменти, като месечният абонамент, приложим за нуждите на начисляване на неустойката е най-високият според условията на плана. Посочено е, че потребителят дължи и възстановяване на част, съответстваща на оставащия срок на договора, от разликата между най-ниския и най-високия месечен абонамент според условията на плана, в случай, че са били налице отстъпки и/или различна стойност на месечни абонаменти. В случаите, в които е предоставено устройство за ползване на услуги, потребителят дължи и такава част от разликата между стандартната цена на устройството (в брой, без абонамент), съгласно ценовата листа, действаща към момента на сключване на договора, и заплатената от него при предоставянето му, каквато съответства на оставащия

срок на договора.

Цитираните по-горе клаузи водят до извод, че за да възникне за ищеца правото да начисли претендираната неустойка, следва на първо място да се докаже, че процесният договор за мобилни услуги е прекратен. Не са ангажирани доказателства по делото, установяващи кога са били прекратени договорните правоотношения с ответника и по какъв начин ищецът е уведомил ответника за намерението си да развали договора.

Клаузите на чл. 19б в/ и чл. 75 от ОУ предоставят право, но не и задължение за ищцовото дружество при наличие на сочените хипотези да прекрати едностранно индивидуалния договор, поради което за да се породят желаните от ищцовото дружество правни последици е необходимо последното да отправи волеизявление до абоната (ответник) за прекратяване/разваляне на процесните договори. Доколкото в настоящия случай между страните не е уговорено друго, следва да се приеме, че надлежното упражняване на правото на разваляне се подчинява на общите правила на чл. 87, ал. 1 ЗЗД и писмения договор подлежи на прекратяване с изрично волеизявление в същата форма, като надлежни доказателства за отправено такова и сведено до знанието на ответника по процесния договор за мобилни услуги не бяха ангажирани. Нещо повече, видно от съдържанието на ОУ, прекратяването и спирането на достъпа до услугите са уредени отделно, поради което не може да се приеме, че преустановяването на услугата от оператора е равнозначно на прекратяване на облигационната връзка.

Доколкото настоящият съдебен състав прие, че ищецът не е упражнил надлежно правото си да развали сключения с ответника договор за мобилни услуги, то не са налице предпоставките за възникване на задължение на абоната за плащане на претендираната неустойка.

Дори и договорът да беше развален от ищцовото дружество в съответствие с нормата на чл. 87 от ЗЗД, то неустоечната клауза се явява нищожна, поради накърняване на добрите нрави, като съображенията на съда в тази насока са следните:

Неустойката, съгласно чл. 92, ал.1 от ЗЗД, има за цел да обезпечи изпълнението на поетите с договора задължения и същевременно да обезщети вредите от евентуалното им неизпълнение. Но освен тези две функции, предвид възможността размерът на неустойката да надхвърля този на реално претърпените вреди неустойката има и наказателна функция, а именно да санкционира неизправната страна по договора. Включването в договора на клауза, предвиждаща неустойка, е проявление на принципа на автономия на волята в частното право, изрично уреден в чл. 9 от ЗЗД. Но разпоредбата ограничава приложното поле на свободата на договаряне. Страните могат да определят съдържанието на договора, доколкото то не противоречи на повелителните норми на закона и на добрите нрави (чл. 26 от ЗЗД). Съгласно т. 3 на ТР № 1 от 15.06.2010 г. по т. д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС нищожна поради накърняване на добрите нрави е клауза за неустойка, уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционни функции, като преценката за нищожност се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора.

Действително при прекратяване на договора възниква отговорност за обезщетение за накърнения интерес на кредитора от неизпълнение на договорните задължения на насрещната страна, но в конкретния случай размерът на предвидимите за доставчика на услугата вреди не е съизмерим с претендираната неустойка, уговорена в размер на 3 стандартни месечни такси по всеки един от трите договора за мобилни услуги, т.е. без да се съобразяват промоционалните и пакетните отстъпки, които са приложими към конкретните споразумения, при което неустойката е в по-висок размер, отколкото ответникът би платил при реална доставка и потребление на услугите за посочения времеви период. Ето защо, уговорената неустойка противоречи на добросъвестността и води до значително неравновесие между правата и задълженията на мобилния оператор и абоната. Освен това

същата излиза извън присъщите ѝ функции, предвидени в закона, поради което се явява нищожна (така решение № 219 от 09.05.2016 г по т. д. № 203/15 г на ВКС, I ТО, решение № 193 от 09.05.2016 г по т. д. № 2659/14 г на ВКС, I ТО, решение № 110 от 21.07.2016 г по т. д. 1226/15 г на ВКС, I ТО, решение № 283 от 27.12.2018 г по т. д. № 2951/17 г на ВКС, II ТО и др.).

В претендираната неустойка в общ размер на 291,25 лева е включена и неустойка от 197,81 лева - за възстановяване на част от разликата между стандартната цена на предоставено за ползване устройство Huawei P40 Lite E 64 GB Dual Blue в брой, без абонамент, съгласно ценова листа, действаща към момента на сключване на договора, и заплатената от него при предоставянето му /в брой или съответно обща лизингова вноски/, каквато съответства на оставащия срок на договора.

И тази неустойка щеше да бъде недължима, дори и ако договорът между страните беше надлежно развален, тъй като чрез ищецът се стреми да извърши едностранна промяна, без съгласието на потребителя, на съществен елемент от договора, а именно – цената на устройството. Подобна уговорка също противоречи на добрите нрави, като води до явна нееквивалентност на престациите.

Не на последно място, доколкото ответникът е физическо лице, а предоставените му мобилни услуги не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, то същият се явява потребител по смисъл на § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП и се ползва от защитата за потребителите, предвидена в ЗЗП. Клаузата, с която е уговорена неустойката се явява неравноправна и съответно нищожна на основание чл. 146, ал. 1 и ал. 2 от ЗЗП във връзка с чл. 143, т. 5 от ЗЗП във връзка с чл. 3, § 1 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета, тъй като задължава потребителя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка. Констатираната неравноправност по смисъла на чл. 143, ал. 2, т. 5 от ЗЗП на клауза на потребителски договор, която не е индивидуално уговорена /няма данни потребителят да е разполагал с възможност да влияе върху съдържанието на предварително изготвените клаузи, и конкретно върху тази за неустойка/, няма за последица намаляване на неустойката до размер, който не е необосновано висок, а води до нейната нищожност на основание чл. 146, ал. 1 от ЗЗП.

Колкото до твърдението, че клаузите, уреждащи претендираните от ищеца неустойки, били в унисон с постигната между КЗП и мобилния оператор спогодба, същата не се намира в кориците на делото, нито представлява съдебно известен факт, задължаващ настоящия съдебен състав да е запознат със съдържанието ѝ. Дори и тази спогодба да беше представена по делото, същата е без правно значение, тъй като клаузата, с която е уговорена неустойката е изначално недействителна, защото противоречи на добрите нрави по см. на чл. 26, ал. 1 от ЗЗД.

Предвид всичко изложено, претенцията за присъждане на неустойка в размер на 291,25 лева е неоснователна и следва да се отхвърли. Предявената положителна установителна искова претенция се явява основателна за сумата до 121,33 лева, представляваща дължими и незаплатени от ответника месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги, по договори за мобилни услуги, дължими за периода от 20.08.2020г. до дата 19.11.2020 год. В останалата си част претенцията е неоснователна и недоказана и като такава подлежи на отхвърляне.

-

По разноските:

В последното по делото открито съдебно заседание е направено искане от особения представител на ответника за увеличаване на така определеното му първоначално възнаграждение от 200 лева. Съдът намира искането за основателно. Хонорарът на особения представител се определя от съда, при съобразяване на правната и фактическа сложност на

делото и лимитите, определени в Наредба №1/2004г.на ВАС. При назначаване на особения представител съдът прави преценка какво да бъде първоначалното му възнаграждение, съобразно предмета на делото, броя на депозираните искиви претенции и цената на иска/исковете, като същото може да бъде увеличено предвид обема на извършената от особения представител работа, фактичската и правна сложност на делото и други фактори. В случая са предявени 2 иска в условие на обективно кумулативно съединяване, като по всеки един от тях следва да бъде определено възнаграждение на особения представител, на осн. чл. 2, ал. 5 от Наредба №1/2004г.на ВАС. При първоначалното определяне на дължимото възнаграждение за особен представител настоящият съдебен състав е приложил нормата на чл. 47, ал. 6, изр. 2 от ГПК, неотчитайки, че с исковата молба са предявени 2 иска. Тъй като делото не се отличава с особена фактическа и правна сложност, по отношение на втората кумулативно предявена искова претенция следва да се определи възнаграждение на особения представител в размер на 200 лева (редуцирано с ½ от минимума, предвиден в чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, на осн. чл. 47, ал. 6, изр. 2 от ГПК), а ищцовото дружество следва да бъде осъдено да доплати сумата от 200 лева по сметка на съда, след което ще бъде издаден РКО на особения представител за определения му хонорар в пълен размер от 400 лева.

Съобразно изхода на спора, отправеното искане в петитума на исковата молба за произнасяне по направените по делото разноски и съгласно задължителните указания, дадени в т. 12 от ТР 4/ 18.06.2014 год. по т.д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сторените в заповедното производство разноски в размер на 60,29 лева, съобразно уважената част от претенцията, както и сторените в исковото производство разноски, възлизащи на 266,14 лева и включващи заплатена държавна такса, адвокатско възнаграждение и пълно възнаграждение за особен представител на ответника, съобразно уважената част от исковата претенция.

Воден от горното съдът:

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Д. М. И. с ЕГН: *****, с поС.ен адрес: село Я., общ. С., обл. Ш., ул. „Р.К.“ № 6 и настоящ адрес: село Я., общ. С., обл. Ш., ул. „В.Л.“ № 15, че същият ДЪЛЖИ на „Й.Б.“ ЕАД, ЕИК: (с предишно наименование „Т.Б.“ ЕАД), със седалище и адрес на управление – град С., район М., ж.к. „М.“ 4, БИЗНЕС ПАРК СОФИЯ, сграда 6, представлявано по закон от Д.К.К. – изпълнителен директор, заедно с М.С. – член на Съвета на директорите, представлявано по пълномощие от адв. В.Г., Адвокатска колегия – С., **сумата от 121.33 лева**, представляваща дължими и незаплатени месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги, по договор за мобилни услуги от дата 14.08.2020 год. с предпочетен мобилен номер 359890425617, за които са издадени фактури № 7309981032/20.09.2020г. за отчетния период на потребление 20.08.2020г. - 19.09.2020 год. и № 7311175928/20.10.2020г. за отчетния период на потребление 20.09.2020г. - 19.10.2020г., ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по реда на чл. 410 от ГПК – 21.07.2022 год. до окончателното изплащане на вземането, като ОТХВЪРЛЯ предявения иск за горницата над 121.33 лева до пълния претендиран размер от 412,58 лева (по отношение на сумата от 291.25 лева, за която е издадена фактура № 7313913629 от 20.12.2020 год. и която представлява неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от дата 14.08.2020 г. за мобилен номер 359890425617, включваща сумата от 93.44 лева,

представляваща стойността на 3 месечни абонаментни такси и сумата от 197.81 лева, представляваща неустойка за предоставено за ползване устройство Huawei P40 Lite E 64 GB Dual Blue, с отстъпка от стандартната цена, съгласно т.7 от договора за мобилни услуги от дата 14.08.2020 год.), за които суми е издадена заповед № 198 за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 25.07.2022 год., по ч.гр.д. № 381/2022 год. по описа на РС- В.П., на осн. чл. 422, вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 342 от ТЗ, вр. чл. 79, вр. чл. 92 от ЗЗД.

ОПРЕДЕЛЯ окончателно възнаграждение на адв. С. М., Адвокатска колегия – Ш., назначен в качеството на особен представител по делото на ответника Д. М. И. с ЕГН: ***** в размер на **400 лева**.

ОСЪЖДА „Й.Б.“ ЕАД, ЕИК: ДА ДОВНЕСЕ по сметка на Районен съд – В.П. сумата от **200 лева**, представляваща разликата между първоначалното и окончателно определеното възнаграждение на особения представител на ответника, на осн. чл. 47, ал. 6, изр. 2 от ГПК, вр. чл. чл. 2, ал. 5, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

ПРЕДУПРЕЖДАВА ищеца „Й.Б.“ ЕАД, ЕИК:, че ако остане задължен за разноси, съдът ще постанови определение за принудителното им събиране, на осн. чл. 77 от ГПК.

ДА СЕ ИЗДАДЕ РКО на особения представител на ответника за сумата от 400 лева след внасяне на пълния размер на определеното му възнаграждение.

ОСЪЖДА Д. М. И. с ЕГН: ***** ДА ЗАПЛАТИ на „Й.Б.“ ЕАД, ЕИК: сумата от **266,14 лева**, представляваща сторените съдебно-деловодни разноси в настоящото гр.д. № 76/2023 год. по описа на РС- В.П., включваща заплатена държавна такса, адвокатско възнаграждение и възнаграждение за особен представител на ответника, както и сумата от **60,29 лева**, представляваща сторените съдебно – деловодни разноси в заповедното производство по ч.гр.д. № 381/2022 год. по описа на Районен съд- В.П., съобразно уважената част от исковите претенции, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Ш.ски окръжен съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от същото да се връчи на страните, на осн. чл. 7, ал. 2 от ГПК.

Съдия при Районен съд – В.П.: _____